

ENTREVISTA

Ventura Pons
Director de cine

«'Morir (o no)' es basa en l'existència d'una segona oportunitat»

Esteve Riambau
BARCELONA

Puntual amb el seu ja habitual calendari anual, Ventura Pons estrena ara 'Morir (o no)'. El film, interpretat per Sergi López, Anna Lizaran, Lluís Homar, Mercè Pons, Vicky Peña i Marc Martínez, planteja les dues cares de set relats amb personatges en una situació límit.

ER. Ja havia adaptat dos cops obres de Benet i Jornet i ara torna a repetir Sergi Belbel, l'autor de 'Carícies'...

VP. Sí, vaig per parelletes. De fet, 'Morir (o no)' parteix d'una obra de Belbel que ja m'havia interessat molt i l'anava a fer en el lloc de 'Carícies'. A última hora vaig decidir invertir l'ordre.

ER. Per què va ajornar el rodatge de 'Morir (o no)'?

VP. Jo tenia molt treballat 'Morir (o no)', i de 'Carícies' només en tenia el record de l'obra de teatre, però, mentre Belbel pensava si me'n donava els drets, vaig llegir 'Carícies' i vaig veure molt clar que allà hi havia una pel·lícula molt atractiva i basada en un joc narratiu diferent.

ER. Diferent, però a la vegada molt similar, ja que tant 'Carícies' com 'Morir (o no)' responen a uns personatges semblants i a una mateixa estructura basada en l'atzar.

VP. Crec que 'Morir (o no)', conjuntament amb 'Carícies' i 'El perquè de tot plegat', integra una

Ventura Pons, envoltat per part del -nombrós- equip artístic de 'Morir (o no)'

tació dels actors i en l'ús de la càmera. Al principi és molt participativa i, després, esdevé més contemplativa.

ER. ¿Està d'acord que aquest risc formal implica un cert sacrifici de la psicologia dels personatges?

VP. Quan fas històries tan curtes està clar que no hi ha temps per desenvolupar els personatges. Moltes coses s'expliquen per suggeriments, però això és típic de qualsevol conte.

ER. ¿Hi ha algun component autobiogràfic en el director de cinema que apareix en un dels episodis del film?

VP. Originàriament era un guionista, després en Belbel el va convertir en un narrador, i jo l'he vist com un director de cinema. Crec que va ser un suggeriment que em va fer el mateix Belbel, i em va divertir molt. És una manera d'enganyar l'espectador perquè cregui que és el meu alter ego, però no ho és en unes històries i unes fantasmades en les quals jo no crec.

ER. El ritme d'una pel·lícula per any, és l'únic calendari possible? ¿S'hi troba còmode o preferiria embarcar-se en projectes més ambiciosos?

VP. El cinema que jo faig és el que puc fer, des d'un punt de vista de producció. Hi ha històries que m'agradaria portar al cinema, i a la literatura catalana contemporània n'hi ha d'extraordinàries, però vivim on vivim i el mercat és el que és. Un cop assumit això, no tinc cap problema.

ER. D'altra banda, ha de ser gratificant veure que, malgrat mantenir aquest mateix registre de producció, els seus films cada cop tenen més reconeixement internacional.

VP. Ha estat un any fantàstic. 'Amic/Amat' ha anat a molts festivals i ha tingut premis, i tot això s'ha arrodonit amb les retrospectives a Londres i a Nova York. És molt gratificant veure que les teves pel·lícules arriben a gent d'arreu del món.

ER. ¿També és així a Madrid i a la resta d'Espanya?

VP. Sí. 'Carícies' va estar més temps en cartell a Madrid que a Barcelona i 'Amic/Amat', pràcticament igual. Jo no estic dins del circuit de les grans estrelles espanyoles, m'adreço més a un públic d'art i assaig.

ER. Fa poc va fer unes declaracions contra la discriminació del cinema català en les nominacions als premis Goya.

VP. Una cosa són les meves pel·lícules i una altra, els premis. Simplement volia dir que allà són més socis que aquí, i que cadascú escombra cap a casa, encara que ningú no sap exactament què és el que llegeix el notari. Sobre aquesta base, les tres nominacions per a 'Amic/Amat' equivalen a trenta.

mena de trilogia minimalista però, al mateix temps, les tres pel·lícules són molt diferents, tant en la construcció com en el tractament dels personatges. 'Morir (o no)' és més sofisticada perquè el concepte de la pel·lícula es basa en l'existència d'una segona oportunitat de la qual disposen els espectadors i també els personatges.

ER. ¿Quines diferències estilístiques hi ha entre les dues parts del film?

VP. La primera conserva l'existència de set episodis aïllats que, en la segona, s'unifiquen en una sola història. La primera és molt més densa, dramàtica i angoixant, malgrat que jo trobo que té prou elements d'humor, i la segona és molt més lleugera. A mi em recorda moltes coses d'«El perquè de tot plegat», fins i tot en la interpre-

A* el diari **AVUI** us convida a

Port-Ainé

Aconseguir un forfet per anar a esquiar aquest hivern

VÀLID PER A UN FORFET

Sistema de sorteig telefònic, més còmode i sense desplaçaments. Només cal que ens deixi les seves dades al telèfon següent i participarà en el sorteig de les invitacions.

TRUCA AL

906 42 13 45

Preu màxim de la trucada: 130 ptes./min. (IVA inclòs)

La relació de guanyadors la publicarà el diari AVUI cada divendres.

CLUB DE SUBSCRIPTORES